

Piše: DAMIR PEŠORDA

SVE IDE PO PLANU

Mislili smo da će s demokracijom vrijednost domovine, obitelji i vjere još više doći do izražaja. Kako bjesmo naivni! Socijalizam nas je dosta učinkovito izolirao od zapadnoga svijeta te nismo ni znali da je Zapad kojemu smo težili odavno već mrtav

Imam pedeset pet godina i sjećanja za nekoliko stoljeća. Većina onoga što čini normalno okružje proščenog suvremenika nije postojalo kad sam bio dijete. I to ne samo što se tehnologije tiče nego ni onoga što se tiče običaja, životnih stilova, ophođenja. Biti gej baš i nije bilo *okej*, o pravima životinja nitko nije brinuo, ekologija bješe u povojsima. Bilo je to sivo socijalističko vrijeme, često je nestajalo struje, u gradu zbog redukcija, na selu zbog loših vodova i nevremena, zbog nepočudne se pjesme moglo otici u zatvor... Doista ne mislim idealizirati pokojnu *Jugu*, nemam zbog čega, ali nešto je ipak bilo bolje nego danas. Unatoč socijalističkoj indoctrinaciji znao se neki red u međuljudskim odnosima, postojala je neka hijerarhija vrijednosti.

Mislili smo da će s demokracijom vrijednost domovine, obitelji i vjere još više doći do izražaja. Kako bjesmo naivni! Socijalizam nas je dosta efikasno izolirao od zapadnoga svijeta te nismo ni znali da je Zapad kojemu smo težili odavno već mrtav. Preuređenje europskoga života i krčanske civilizacije počelo je davno, još za vrijeme prosvjeti-

teljstva. No činilo se u jednom trenutku nakon Drugoga svjetskog rata i sloma volontariističkih totalitarizama da ćemo imati dulji period ravnoteže između krčanskih temelja i liberalizma. Na žalost, to je bila zabluda. Povijest nema kraja, događaju se tek periodične propasti. Izgleda da smo na pragu jedne od njih.

Znakovi krize i posvemašnjega relativizma događaju se prije svega u sferi ljubavi i smrti. Eros i Thanatos božanstva su koja najviše do izražaja dolaze u vrijeme krize i propadanja. Legalizacija pobačaja postala je 'civilizacijskom stечevinom' većine zapadnih zemalja, a sve više je država koje su legalizirale eutanaziju. Na području seksualnosti maknute su brojne zabrane, detabuizirani mnogi tabui. Ipak, neki se tabui još drže. Recimo, incest. Teško je naći toliko slobodoumnoga borca za seksualna prava koji će javno reći da u seksu između najbližih srodnika nema ništa zazorno. Ali i ta će tvrdava pasti, samo je pitanje vremena. Kao što će se legalizirati pedofilija i zoofilija kada se za to steknu uvjeti.

Citam u novinama članak o majci i sinu u New Mexicu koji su se spremni pred sudom boriti za svoje pravo na seksualnu vezu. Nije toliko problem to što

se dvoje ljudi ponaša nastrano, koliko to što se vidi da je tu riječ o svojevrsnome aktivizmu, koji se ne zadovoljava samo svojim pravom na grijeh, nego inistira da društvo taj grijeh prihvati i uvrsti ga među svoje vrijednosti. Tako se hoće mijenjati društvo, a ne samo vlastitu situaciju. U članku piše: 'Međutim, Monica i Caleb su se zakleli da će se boriti za pravo na seksualnu vezu te pozivaju građane da doniraju novac njihovoj javnoj kampanji. Kako su rekli za Daily Mail, svoju su aferu priznali kako bi podigli svijest o genetskoj seksualnoj privlačnosti.' Dakle riječ je o kampanji, a ne samo seksu između majke i sina, za koji se nitko vjerojatno ne bi previše ni zanimalo da ga njih dvoje nisu 'prznali kako bi podigli svijest o genetskoj seksualnoj privlačnosti'.

Incest je u gotovo svim društvima tabu, a i medicinski razlozi sami po sebi dostatni su da se takvi odnosi ne prakticiraju. Boriti se protiv neprihvataljivosti incesta znači boriti se protiv ljudske naravi, a poziv za odobravanja incesta jest svojevrsni poklič koji zaziva povijetinjenje čovjeka. Civilizacije na izdisaju zapravo su dosadno slične.

UDAR: Tko su danas ustaše?

Dosad smo otkrili najmanje tisuću lažnih žrtava Jasenovca, a samo u ovomu tekstu otkrivamo 250

Još uvijek je prevladavajući trend na projugoslavenskoj ljevičarskoj sceni da se u ljudima koji ne dijele njihovo mišljenje uspijeva vidjeti ustaše, što je vjerojatno posljedica djelovanja crvene kuge na zdravo rasuđivanje. U novije se vrijeme rabi i novokomponirana kovanica filoustaša što bi trebala biti samo manje utuživa umotvorina dokonih filozofa. To bi značilo da su i svjedoci čija se svjedočenja ne slažu s mrežnim jasenovačkim popisom također ustaše

Pišu: NIKOLA BANIĆ i M. KOIĆ

Mrežni jasenovački popis prepun pogrešaka masovna je prijevara jer ne postoji nikakva vidljiva volja za ispravljanjem tih pogrešaka, što se može pokazati na mnogo konkretnih primjera. Kad se nekome u razgovoru želi opisati brojnost pogrešaka u popisu, vjerojatno nije praktično nabratati sve dosad objavljene primjere pogrešaka, već je praktičnije rabiti što jednostavnije riječi. Do koje krajnosti idu „pogreške“ u jasenovačkome popisu, najbolje pokazuje sljedeći primjer. Prema mrežnom jasenovačkom popisu najstariji je Židov Gavro Sebestien ili prema napomenama možda i Sebastian, iz Varaždina, rođen davnje 1824. godine. Gavru Sebestienu ne spominje se u digitalnome arhivu Yad Vashemu niti ikoga s takvim prezimenom i takve metuzalemske starosti. To znači da su crveni kustosi pronašli žrtve starije od najstarijih iz Yad Vashema, imaju žrtve za koje u Yad Vashemu nikada nisu čuli, a kako im je krenulo, mogli bi ih nadmašiti i brojem žrtava. Zato je cilj ovoga članaka nabrojiti dovoljno dodatnih osoba za koje se lažno navodi kako su stradale u Jasenovcu te bi se slobodno moglo reći da je sveukupno objavljeno više od tisuću poimeničnih pogrešaka na mrežnom jasenovačkom popisu i time dodatno pokazati koliko je taj popis znanstveno nevjerojatno.

U ovome će tekstu bit prikazano preko 250 novih pogrešaka, što je iznimno veliki broj, ali moguće ga je dostići čak i samo korištenjem individualnih svjedočanstava kojima se za pojedine osobe može pokazati da zapravo nisu stradale u Jasenovcu, već negdje drugdje. Da se dočaraju podatci dostupni u Yad Vashemu, ima smisla opisati one koji su dostupni primjerice za Sarajevo, ali treba odmah napomenuti da zbog mnoštva opcija pretrage spomenute brojke mogu varirati. U digitalnome arhivu Yad Vashema ima više od 15 500 zapisa o židovskim žrtvama koje su prije rata živjeli u Sarajevu, ali preko 60 posto tih zapisu iz notornoga je beogradskog pamfleta „Spisak žrtava rata“. Od prethodnoga broja nešto više od 5 500 zapisa odnosi se na Židove iz Sarajeva stradale u Jasenovcu, ali treba napomenuti kako je 80 posto tih zapisu, tj. više od 4 400 iz već spomenutoga notornog „Spiska žrtava rata“ izdanoga tijekom srpske agresije na Hrvatsku. Broj zapisu u Yad Vashemu iz beogradskoga „Spiska“ o židovskim žrtvama iz Sarajeva otprilike odgovara broju židovskih žrtava iz Sarajeva na mrežnom jasenovačkom popisu. Preostalih 20 posta, tj. nešto preko 1 100 zapisu iz Yad Vashema o žrtvama iz Sarajeva stradalim u Jasenovcu temelji se na iskazima rodbine i svjedoka. Broj zapisu uvijek je veći od broja žrtava jer ima i po nekoliko zapisu o istoj osobi. Ovo je da se vidi koji je stvarni red veličine oko 250 novih ‘pogrešaka’ na jasenovačkome popisu kad se stavi u odgovarajuće relacije.

Sarajevski Židovi navodne žrtve Jasenovca

Još uvijek je prevladavajući trend na projugoslavenskoj ljevičarskoj sceni da se u ljudima koji ne dijele njihovo mišljenje uspijeva vidjeti ustaše, što je vjerojatno posljedica djelovanja crvene kuge na zdravo rasuđivanje. U novije se

vrijeme rabi i novokomponirana kovanica filoustaša, što bi trebala biti samo manje utuživa umotvorina dokonih filozofa. To bi značilo da su i svjedoci čija se svjedočenja ne slažu s mrežnim jasenovačkim popisom također ustaše, a njihova su svjedočenja prema tome u očima projugoslavenskih ljevičara ustaška svjedočenja. Kako bi se zato ovdje sprječile projugoslavenske tužaljke, koristit će se židovska svjedočenja jer bi se eventualnim projugoslavenskim optužbama moglo zaključiti da su autori tih svjedočenja zapravo židovski (filo)ustaše, što bi samo pokazalo besmisao takvih razmišljanja. Dovoljan broj ovakvih svjedočenja moguće je pronaći u digitalnome arhivu Yad Vashema dostupnom na mrežnoj stranici <http://yvng.yadvashem.org/> na kojoj je moguće provjeriti i sve navode koji će se rabiti ovdje u tekstu. Ta je stranica korištena i u prethodnim člancima na ovu temu, ali ne za pronalaženje ovako velikoga broja od preko 250 pogrešaka pa bi ovom pronalaženju možda bilo zgodno dodati neko ime. Kako nazvati takvo masovnije korištenje navodnih ustaša za otkrivanje pogrešaka u mrežnom jasenovačkom popisu? Budući da je ono barem u preneseno-m značenju donekle slično korištenju radijskih valova u radaru (engl. RAdio Detection And Ranging) za detekciju objekata, u duhu takve analogije imalo bi ga smisla nazvati UDAR (engl. Ustashe Detection And Ranging). Malo satire i igre riječima ne škodi u cijeloj tragikomediji vezanoj za mrežni jasenovački popis. Kako bi se izbjeglo ponavljanje, kod korištenja UDAR-a zanemarit će se sve prethodno objavljene lažne žrtve.

Za početak vrijedi usmjeriti UDAR prema Sarajevu budući da iz njega prema mrežnom jasenovačkom popisu dolazi najveći broj židovskih žrtava Jasenovca. Ako se traži podudaranje imena, prezimena, imena oca, mjesta i godine rođenja, pri čemu se u obzir uzimaju i informacije iz napomene u mrežnom jasenovačkom popisu, onda je korištenjem udara u Yad Vashemu moguće naći svjedočenja da ovih 40 osoba nije stradalo u Jasenovcu, već na nekim drugom u svjedočanstvima navedenim mjestima: Gracija Abinun, Salomon Abinun, Cipora Adižes, Jakob Albahari, Salomon Albahari, Šalom Albahari, Erna Alkalaj, Avram Altarac, Moise Altarac, Moise Altarac, Leon Atijas, Leon Bahar, Regina Buchalter, Slavko Engel, Aron Finci, Gabriel Finci, Isidor Finci, Sadik

Finci, Rena Gaon, Rozika Kabiljo, Erna Kajon, Rifka Kajon, Palomba Katan, Benjamin Levi, Estera Levi, Isak Levi, Ne-hama Levi, Sara Levi, Jakob Maestro, Haim Montiljo, Isak Montiljo, David Papo, Jozef Papo, Jozef Papo, Moise Papo, Roza Papo, Benjamin Pinto, Avram Romano, David Romano i Jakob Romano.

Budući da vrlo često podatci na mrežnom jasenovačkom popisu nisu pouzdani o čemu je već mnogo pisano i što je slikovito objašnjeno djelovanjem jasenovačkog LSD-a, ima smisla uzeti u obzir i postojanje takvih pogrešaka, što će se opet dodatno argumentirati na kraju teksta. Ako se UDAR opet usmjeri prema Sarajevu i ako se koriste prethodno spomenuti kriteriji podudaranja, ali uz dopuštanje razlike u godinama rođenja na mrežnom jasenovačkom popisu i svjedočenjima u Yad Vashemu ne veće od 5, onda se u lažne jasenovačke žrtve može ubrojiti i ove 73 osobe: Aron Abinun, Daniel Abinun, Flora Abinun, Izrael Abinun, Regina Abinun, Simha Abinun, Adolf Aksen, Erna Albahari, Moric Albahari, Jozef Alhalel, Estera Alkalaj, Blanka Altarac, Flora Altarac, Greta Altarac, Izrael Altarac, Jakob Altarac, Mazalta Altarac, Sara Altarac, Zlata Altarac, Albert Atijas, Mordehaj Atijas, Sonja Atijas, Mošo Augenstein, Moise Bahar, David Barabaš, Albert Baruch, Jakob Baruch, Hana Danon, Lea Danon, Paula Danon, Aron Eskenazi, Bencion Finci, Izrael Finci, Klara Finci, David Gaon, Sara Gaon, Lea Hirschl, Rut Hirschl, Jozef Kabiljo, Sida Kabiljo, Jakob Katan, Samuel Katan, Sara Katan, Sida Klein, Aron Koen, David Koen, David Koen, Mordehaj Konforti, Moric Konforti, Šulamit Kulberg, Berta Levi, Bukica Levi, Haim Levi, Jakob Levi, Luna Levi, Rifka Levi, Rikica Levi, Šabat Levi, Isak Maestro, Rafael Maestro, Samuel Mačoro, Bencion Papo, Estera Papo, Flora Papo, Hana Papo, Berta Romano, Blanka Romano, Izrael Romano, Luna Romano, Salomon Romano, Jozef Salom, Haim Schwarz i Jakob Trinki.

Na temelju korištenja UDAR-a prema Sarajevu moglo bi se pronaći još više potencijalnih pogrešaka kad bi se u obzir uzimala i podudaranja u kojima se ne može usporediti jedino ime oca u slučajevima kad je ono navedeno na mrežnom jasenovačkom popisu, ali nedostaje u svjedočenjima iz digitalnoga arhiva Yad Vashema. No zbog specifičnosti Sarajeva u smislu velikoga broja osoba s istim gotovo svim podatcima, takvi se slučajevi ne će navesti radi izbjegavanja moguće slučajne pogreške.

Navodne žrtve iz drugih gradova

Sarajevo je zbog svoje specifičnosti navedeno samostalno, a u nastavku će se skupno uzeti u obzir osobe iz Beograda, Bihaća, Bijeljine, Bjelovara, Brčkog, Daruvara, Dervente, Iloka, Karlovca, Koprivnice, Lipika, Ludbrega, Mostara, Našica, Nove Gradiške, Osijeka, Pakrac, Požege, Slavonskog Broda, Splita, Travniku, Tuzle, Varaždina, Vinkovaca, Visokoga, Vukovara, Zagreba, Zavidovića, Zemuna, Zenice i Žepča. Ako se traži podudaranje imena, prezimena, imena oca, mjesta i godine rođenja pri čemu se u obzir uzimaju i informacije iz napomene u mrežnom jasenovačkom popisu, onda je korištenjem UDAR-a u Yad Vashemu moguće naći svjedočanstva da ove 54 osobe nisu stradale u Jasenovcu,

Crveni kustosi u Jasenovcu pronašli su žrtve starije od najstarijih iz Yad Vashema, imaju žrtve za koje u Yad Vashemu nikada nisu čuli, a kako im je krenulo, mogli bi ih nadmašiti i brojem žrtava. Jedna je od tih jasenovačkih ‘žrtava’ Židov Gavro Sebestien rođen 1824. godine

već na nekim drugim u svjedočanstvima navedenim mjestima: Haim Atijas, Sofija Augenfeld, Vera Bienenstock, Vilma Bienenstock, Leon Blass, Regina Bresslauer, Zora Bresslauer, Hanzi Cenover, Aleksandar Davidović, Esta Davidović, Gizela Davidović, Josip Davidović, Lazar Davidović, Zlata Deitelbaum, Marko Eskenazi, Berta Fischer, Saša Frank, Regina Gaon, Leo Goldner, Naftali Günsberg, David Hecht, Adolf Herzog, Laura Hirschfeld, Olgica Jelić, Moric Kabiljo, Palomba Kalderon, Irena Kastner, Jakob Mautner, Emanuel Mozes, David Noškes, Malvina Pollak, Andrija Ripp, Greta Schlesinger, Paula Schlesinger, Šarlota Schlesinger, Boris Schultz, Helena Schwarz, Roza Schwarz, Boris Schwarzenberg, Gizela Schwarzenberg, Gabriel Schäfer, Samuel Sorger, Laura Spiller, Richard Spiller, Farkaš Spitzer, Milan Spitzer, Aleksandar Stein, Sigmund Stern, Ljudevit Sternfeld, Ilonka Weiss, Nada Weiss, Izidor Winter, Gustav Wollner i Regina Zilzer.

Ako se i ovdje nastavi postupak kao kod Sarajeva pa se UDAR opet skupno usmjeri prema spomenutim mjestima i ako se opet rabe prethodno spomenuti kriteriji podudaranja, ali uz dopuštanje razlike u godinama rođenja na mrežnom jasenovačkom popisu i svjedočanstvima u Yad Vashemu ne veće od 5, onda se u lažne jasenovačke žrtve može ubrojiti i ove 59 osobe: David Adler, Safira Altarac, Nada Bauer, Ernestina Baum, Tea Epstein, Roza Finci, David Francos, Gizela Francois, Armin Friedmann, Sara Gaon, Ela Goldschmidt, Zelma Grünwald, Đurđa Grünwald, Regina Günsberg, Teodor Hary, Matilda Herzog, Olga Heumer, Tereza Hirtweil, Franjo Jakob, Flora Juhn, Eliša Kabiljo, Jozef Kabiljo, Samuel Kaf, Moric Katan, Terezija Kolarić, Gizela Lang, Luna Levi, Josip Lyon, Estera Maestro, Ernest Messinger, Vlasta Mogan, Salomon Montiljo, Tibor Mozes, Mira Neumann, Vera Neumann, Bukića Perera, Blanka Pinto, Zdenko Reich, Alfred Rosenberg, Hugo Rosenberg, Salomon Rosenberg, Isak Schlesinger, Lidiya Schlesinger, Paula Schlesinger, Zlata Schwarz, Mariška Stein, Nelly Stein, Vera Stein, Josip Stern, Marta Stern, Aleksandar Strauss, Isak Trinki, Simha Trinki, Leontina Vadas, Jakob Vales, Malvina Wachsler, Josip Weiss, Mira Weiss i Mavoro Winkler.

Za razliku od Sarajeva, gdje se zbog velikoga broja ljudi za nekoga s mrežnoga jasenovačkog popisa s navedenim imenom oca kod traženja podudaranja nisu uzimala u obzir svjedočenja iz digitalnog arhiva Yad Vashema bez navedenoga imena oca, kod prethodno navedenih mjesta s manjim brojem Židova ovde ta svjedočenja itekako ima smisla također uzeti u obzir. Da to ima smisla, može se vidjeti i u čestim slučajevima kada je za neku osobu s mrežnoga jasenovačkog popisa moguće pronaći više svjedočenja, od kojih se u nekim navode ime oca, a u drugima ne, ali su svi ostali podatci isti, odnosno može ih se koristiti, iako nije navedeno ime oca. Ako se, dakle, traži podudaranje imena, prezimena, mjesta i godine rođenja, pri čemu se u obzir uzimaju i informacije iz napomena na mrežnome jasenovačkom popisu, ali se ime oca ne može usporediti zbog nenavođenja u prikladnomy svjedočenju iz Yad Vashema, onda je korištenjem UDAR-a moguće naći svjedočenja da ovih 20 osoba nije stradalo u Jasenovcu, već na nekim drugim u svjedočanstvima navedenim mjestima: Lea Adler, Lola Adler, Zlata Adler, Sida Altarac, Aron Bararon, Riza Bienenfeld, Regina Brodmann, Šulamit Diamant, Josip Epstein, Klara Finci, Aleksandar Goldberger, Roza Gross, Isak Hochberger, Zdenko Kaiser, Ivica Kolaric, Sara Konforti, Edita Kraus, Sida Papo, Alfred Pfeffermann i Rikard Schultz.

Ako se za kraj UDAR sa svim prethodno spomenutim kriterijima podudaranja vezanima za ime oca usmjeri opet prema istim mjestima, ali uz dopuštanje razlike u godinama rođenja na mrežnome jasenovačkom popisu i svjedočanstvima u Yad Vashemu ne veće od 5, onda se u lažne jasenovačke žrtve može ubrojiti i ovih 18 osoba: Eda Adler, Mošo Alkalaj, Blanka Atijas, Luna Atijas, Minka Atijas, Rudolfina Brecher, Blanka Danon, Sida Finci, Geza Fischbein, Sara Kabiljo, Erna Levi, Flora Levi, Rahela Levi, Šandor Montiljo, Isak Pardo, Olga Spitzer, David Weisser i Leon Weisser. Sve ostale podatke o svim ovde navedenim osobama kao i sve ostale prethodno spomenute materijale odsad i nadalje moguće je pronaći i preuzeti na stranici <http://croatiarediviva.com/jasenovac-materijali/>.

Ustaša je svatko koga zanima istina

Ako sve ovde navedene osobe nisu stradale u Jasenovcu, gdje su onda stradale? Ako je vjerovati svjedočenjima, onda

su to Auschwitz, Loborgrad, Đakovo, Lepoglava, Sajmište, Banjica, Topovske šupe, Šabac, različiti gradovi, ali ne Jasenovac. Svjedočenja koja navode Jasenovac u ovome tekstu nisu navedena jer je prvenstveni cilj razotkrivanje jasenovačkih laži. Što se tiče Auschwitza, vrijedi dodati još nekoliko komentara. Prema podatcima iz korištenih svjedočanstava od svih ovde navedenih osoba njih 63 odnosi se na žrtve Auschwitza. Među tih 63 za njih 11 sumnja u Auschwitz navedena je i u napomenama u mrežnome jasenovačkom popisu, što znači da se na neki način svjesno išlo rabiti i podatke o osobama za koje su postojale opravdane sumnje da su zapravo stradale u Auschwitzu, a ne u Jasenovcu. Slično vrijedi i za neka druga spomenuta mjesta pa se čini da se u žrtve Jasenovca stavljalo koga se kod stiglo. Da su različita stavljana i promjene podataka na mrežnome jasenovačkom popisu i suvremena stvarnost koja traje i danas, svjedoče i najnovije izmjene na njemu koje su se dogodile u četvrtak 18. kolovoza 2016. godine. S popisa su uklonjeni Branko i Dušan Stpar te Milan Tonković. Kao nove osobe, na popis su dodani Đorđe Stefanović za kojega ne piše da je ubijen, već da je nestao i to

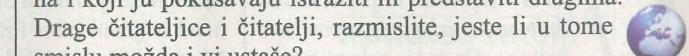
1944., i Friedlich Schulbaum

i veće udjele. Primjerice, ako se gleda dio popisa koji se odnosi na osobe rođene u Sarajevu, trenutačno je preko 4 posto toga dijela popisa pogrešno, pri čemu su tu uračunati i podatci iz memorandumskih izvora. U tu kategoriju od 3 posto do 5 posto još spadaju Zagreb, Split, Rijeka, Osijek i Banja Luka, a za neke gradove srednje veličine kao što je Dubrovnik i preko 11 posto tog dijela popisa pogrešno je. Naravno, za još manja mjesta moguće su pogreške od preko 50 posto, a za ona vrlo mala naselja i 100 posto, odnosno sve su žrtve iz tih mjesta „pogreška“, pri čemu se ističu mesta u istočnoj Hercegovini i oko Kalnika uz cestu Križevci-Koprivnica. Treba napomenuti da su to samo naočitije pogreške. Zaključno se može reći kako je ukupni

trenutačni udio objavljenih pogrešaka kod židovskih žrtava s mrežnoga jasenovačkog popisa daleko premašio najblazu granicu tolerancije pogreške od 3 posto, a time je jasno označena granica između pogreške i namjere.

Kako su se u ovome članku rabila svjedočenja navodnih ustaša u očima projugoslavenskih ljevičara, postavlja se pitanje tko su zapravo ustaše danas nakon više od 70 godina od kraja Drugoga svjetskog rata. Ako se pogleda koga sve danas Yugo-ljevičari u Hrvatskoj nazivaju ustašama, odmah upada u oči da se najčešće radi o ljudima koje jednostavno zanima istina i koji ju pokušavaju istražiti ili predstaviti drugima. Drage čitateljice i čitatelji, razmislite, jeste li u tome smislu možda i vi ustaše?

Ne lutajte, samo je jedan
www.hkv.hr

